

Událost jako ‚objekt‘

Naším zvykem (ještě předfilosofickým) je pojímat (hypostazovat) pravé události jako ‚objekty‘. Souviselo to kdysi s běžným označováním takových událostí pojmenováním za účelem dorozumění. Zajisté už v dávném předhistorickém období taková pojmenování zastupovala událost samu, a to bez ohledu na to, zda jde o událost pravou či nepravou. Tak např. své jméno dostala zvířata i rostliny a stromy, ale i les a mýtina nebo louka, pohoří a hora, ale i řeka atd. Ke skutečnému ‚zpředmětnění‘ začalo trvale docházet až po vynálezu pojmu a pojmovosti, k němuž zřejmě došlo až ve starém Řecku. Od té doby pojmenování se odnášelo nejen k ‚věci samé‘, ale také k příslušnému myšlenkovému konstrukt, totiž k pojmu té ‚věci‘. Když tedy taková (pravá) událost, jak je určitý pes, byla pojmenována názvem ‚pes‘, event. ‚tento pes‘, byl zároveň vytvořen (konstruován) pojem psa, který se ovšem jednak odnášel ke všem psům, jako by ji bylo něco určitého společné, ale také k témuž určitému psu, jak by s tern pes v průběhu svého života neměnil (ze štěněte po dospělém psu už ke starému, už špatně se pohybujícímu psu na konci života). A pod vlivem tohoto zvyku se vytvořila jakási tradice, že se předpokládalo, že identita každého určitého psa je založena na tom, co po celou dobu psího života zůstává beze změny, a začalo se tomu říkat ‚substance‘. Identita určité pravé události byla viděna v tom, co tuto událost může představovat po celou dobu jejího dění, protože se to na rozdíl od nahodilostí po celou dobu nemění.

(Písek, 190521-1.)